

Cristina Àlvarez Roig

Cerimònia del te

Premi
Festa d'Elx

Perquè tota la set era de llum
i m'hi vaig abraçar. Nedava amb ella
i l'agafava entre les mans. La duia
d'un lloc a un altre com si fos la torxa
d'un foc antic...

I
Àmbit de la llum

LA CASA DELS SEGLES

Guardes, dins teu, tota la llum dels segles
i tant d'oblit com anhels dibuixats
damunt la pell. Entre escaires i regles,
s'alçaven murs i vitralls amarats

de firmament, que s'han omplert d'espai
i d'un temps blanc que és gairebé argentat,
com el desig de les pedres que mai
no moriran. Un sol líquid aviat

seria el mar que inundaria el cos
de clarobscur, i l'aigua una rosa
de vidre encès. Fa olor d'hores glaçades

tornant-se un crit de silenci i un tros
d'eternitat en què el no-res s'imposa
per ser univers: catedrals, de vegades.

JARDÍ DEL TEMPS

Quaranta-vuit columnes sostenen aquest cel
estàtic, fet de llum i d'hores infinites.

El silenci brollava de l'aigua que era el gel
de la nit dels xiprers. És dins el buit que habites:

l'espai quadrangular en què el foc és anhel
de la pedra oblidada, esculpida pels mites
que et parlen, entre els arcs, del pas d'algun estel.
Avances com les busques d'un rellotge, i transites

per les rutes solars que va traçant la vida
a cada nova passa. Ets el recorregut
al voltant d'un jardí on la mort va arrelar,

una ombra en moviment, la mà que té la mida
d'un àmbit d'univers que ara està retingut
dins teu, dins aquest claustre que espera ser demà.

EL COS DE LES HORES

Regnes sobre la torre dels segles i l'oblit,
entre el cel i la terra, molt a prop de les aus
que et temien el vol que anunciava el convit.
Majestuosa observes les albares suaus

que sempre succeeixen la impertorbable nit
dels homes que no tornen. De vegades els blaus
es tenyeixen de l'or d'un arpegi infinit
que emana del silenci, i els acords són esclaus

d'aquest batall que oscil·la en la corda de llum
on se suspèn el temps: és quan l'eco tremola
dintre d'un cos de dona que s'ha tornat record.

Hi ha una veu que ressona i es fa l'etern costum
d'un campanar que espera el sospir d'una gola
per on passen les hores de la vida i la mort.

GUIÓ ESTEL·LAR

Som pols d'estrelles, diuen, potser la llum d'un sol
que viatja incessant pel somni de les roses.
Vam néixer de la dansa que abraça el gira-sol
i d'una simfonia d'eternitat d'aloses.

Som una intersecció que avança i es resol
quan passat i futur es troben en nits closes
d'anhels cristal·litzats. Teixim l'immens llençol
de la nostra existència d'amor i tantes coses

que potser són, només, fils de llum infinita.
Érem el mateix foc que sempre resorgeix
en el buit del no temps: aquest instant que som.

Serem els nous actors d'una història reescrita
en el vell escenari d'on la vida emergeix
rere el teló d'aquesta pols d'estrelles que som.

‘MORE MATHEMATICO’

La música naixia quan es va despertar
d'incomptables fragments de somnis impossibles
que dibuixaven òrbites d'eixos irrepitibles.
Màgiques equacions que algú desxifrarà

ens deien el misteri dels mons del més enllà.
L'emoció tremolava dins d'anells invisibles
amb què obtenir la mida dels espais intangibles
i de l'immens celeste on sona un vals llunyà.

Tot s'esdevé en l'asímtota clara de la bellesa:
aquest vector de llum que viatja eternament
fins a abastar el no temps del sol de la tendresa.

I, mentre ho vols comprendre, hi ha una sèrie ascendent
d'arpegis que proclamen la infinita nuesa
del somni de les roses que és el teu firmament.

CONCERT EN INFINIT

Al principi hi havia la Paraula, i la Paraula era
Déu, i la Paraula estava en Déu...

Evangelí segons Sant Joan

Sent passar el temps i aquest batec dels astres,
i com respira lentament la lluna.
Deixa't commoure pel so de la pluja
caient damunt els vidres com un plor
i pel cant del pit-roig tornant-se el cel.
Estremeix-te amb l'esclat de les onades
i somia una música maragda.
Fes que el somriure lluminós dels nens
es torni un far dins els teus ulls marítims
i escolta, atent, la veu de la il·lusió.
Comprèn que tot és una melodia
feta de notes i de llargs silencis
i que ets la partitura del concert
que sona en l'auditori immens del món.

DANSA DELS COLORS

La pell blava del mar
dansa amb un cos de molsa
i perfuma la cambra blanca
de llàgrimes de bosc tardoral.
L'au fugaç s'esvaeix
dins una aquarel·la encesa
que s'ofega, lentament,
en els braços líquids d'aquella tarda
tenyida pel record de la ginesta.
Ara tota la memòria de l'univers
se suspèn d'un sostre pintat pels somnis
d'aquest cos nocturn que no es vol adormir
quan contempla la música de Calder.

MAR DE TEMPS

Caminàvem per camps llaurats de sol
deixant enrere el tacte del migdia
i aquelles hores transparents de llum.
Mai més no tornàriem a la platja
ni al nostre mar. Les ones, ara, són
d'un foc tebi com d'ambre i les petjades
el vent que se'ns endú, enllà de la tarda,
pels camins infinits de la tendresa.

EVOCACIÓ DEL MATÍ

A Edvard Grieg

L'aigua adormida vol ser el cos del temps,
la pell d'aquelles hores lentes, dolça
espera de la vida que ha de néixer
d'un silenci de lluna. L'horitzó,
desig incandescent d'un cel de pètals,
voldria contenir la immensitat
i s'ha tornat confí d'aquesta llum
líquida que es vessava com el nèctar
del sol. Ara, el temps és un aiguaneix,
el desglaç de la nit que sembla riu
i llera, el despertar de les aloses
i la dansa del gira-sol. La boira
es va cobrint de transparències blaves
i del plor de les roses emergeix
una música amb tacte de migdia.
L'aigua adormida ja és el cos del temps.

ÀMBIT DE LA LLUM

Als poetes de l'espai i la llum

No hi ha més que un sol amor en aquest món.

Albert CAMUS, *Noces a Tipasa*

Tot és possible, encara, en el paper
verge que espera el traç de l'emoció.
És el moment precís en què la idea
envaeix l'àmbit espacial: la incerta
geometria que reneix dels eixos
del somni i conquereix la dimensió
humana de la vida. Ets l'arquitecte
que defineix la pell que retindrà
la llum i els claroscurs, les transparències
per on transita el temps i tants colors
d'hores ara tangibles. Dones forma
al caos infinit d'una equació
apamant la bellesa universal
per retornar-la al regne dels humans,
encerclant firmaments dins de jardins
d'aigua adormida entre àuries proporcions.